

Arrest

nr. 288 248 van 27 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is België binnengekomen op onbekende datum en diende op 2 januari 2017 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 27 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen in 's Raads arrest nr. X van 26 juli 2018. Verzoeker ging niet in cassatieberoep tegen dit arrest.

1.2. Zonder België te hebben verlaten diende verzoeker op 5 september 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 28 februari 2019 besliste het CGVS om de behandeling van het tweede verzoek te beëindigen, omdat verzoeker geen gevolg had gegeven aan het aangetekend schrijven waarin

hij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud en hij geen geldige reden had meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen.

1.3. Opnieuw zonder terug te keren naar zijn land van herkomst diende verzoeker op 26 juni 2019 een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaarde verzoekers volgend verzoek op 22 april 2020 niet-ontvankelijk. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.4. Zonder België te hebben verlaten diende verzoeker vervolgens op 30 juli 2020 een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 6 oktober 2020 nam de commissaris-generaal in dit kader de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing werd op 6 november 2021 ingetrokken door het CGVS.

Op 15 maart 2022 nam de commissaris-generaal een nieuwe beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 16 maart 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger en van gemengde Pashtou-Tadjiekse origine. U bent afkomstig uit het dorp Zerani, gelegen in het district Surkhrod in de provincie Nangarhar.

Op 2 januari 2017 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische asielinstanties. U verklaarde dat u na uw hogere studies aan de Aryana universiteit in Jalalabad samen met uw neef K. (...) N. (...) een privéschool (...) oprichtte in uw dorp Zerani. Ongeveer vier of vijf maanden na de opening van uw school werd u een eerste keer gebeld door leden van de taliban, die wilden dat u uw school sloot omdat mannelijke leerkrachten lesgaven aan meisjes en u ook Engelse en computerlessen aanbood. U zocht hulp bij de malik maar deze stelde u gerust en adviseerde om de school niet te sluiten omdat de kinderen van het dorp naar uw school gingen en het een goed initiatief was. In oktober 2015 kreeg u een dreigbrief van de taliban waarin zij u en K. (...) bedreigden met de dood indien u uw school niet sloot. U zocht hulp bij het districtscentrum en het districtshoofd maar zij konden u niet beschermen. Wat later kreeg u opnieuw een dreigbrief met identiek dezelfde vermeldingen, dit keer aangevuld met de boodschap dat het uw laatste waarschuwing was. Op 4 mei 2016 kreeg u een derde dreigbrief. Op 1 juni 2016 werd K. (...) ontvoerd. U gaf zijn verdwijning aan bij de politie. Op 6 juni 2016 vonden jullie het lichaam van K. (...). U sloot uw school en vertrok op 14 juni 2016 uit Afghanistan. Uw familie verdween spoorloos. Op 27 maart 2018 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat u aantekende tegen deze beslissing werd door de RVV verworpen op 26 juli 2018.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en u diende op 5 september 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u nog steeds problemen kent in Afghanistan en dat de algemene situatie in Afghanistan elke dag erger wordt. Verder verklaarde u dat uw dorpsgenoten u zullen vermoorden wegens verdenking van bekering. Op 28 februari 2019 besliste het CGVS om de behandeling van uw tweede verzoek te beëindigen, omdat u geen gevolg gegeven had aan het aangetekend schrijven dat u op 22 januari 2019 opriep voor een persoonlijk onderhoud en u geen geldige reden had meegedeeld om uw afwezigheid te rechtvaardigen.

Op 26 juni 2019 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. U legde nieuwe documenten voor. Het gaat om een bevestigingsbrief van de politie en van het departement van onderwijs in verband met uw school, een brief van de inwoners van uw regio en uw taskara. Verder kaart u aan dat de tolk vorige keer fouten heeft gemaakt en dat er misverstanden waren omtrent de geldsom die u betaalde voor uw opleiding aan de universiteit. U verwijst naar een video op Youtube waarop uw afstudeerceremonie van de universiteit te zien is. Tevens verklaart u dat uw regio onveilig is en dat u daar niet kan leven. De mensen van uw dorp denken zeer strikt en beschouwen u allemaal als een ongelovige omdat u in Europa woont. Ze beschuldigen u van allerlei zaken zoals het drinken van alcohol en andere slechte dingen. Op 22 april 2020 verklaarde het CGVS uw volgend verzoek niet-ontvankelijk daar er geen nieuwe elementen aan de orde waren die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten. U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de RVV.

Op 30 juli 2020 diende u een vierde verzoek tot internationale bescherming in. U verklaart dat uw problemen nog steeds actueel zijn en de situatie in Afghanistan met de dag erger wordt. Als u nu zou terugkeren naar Afghanistan zou u nog steeds dezelfde problemen hebben met die personen van de taliban. U heeft geen nieuws over uw persoonlijke problemen, misschien verbergt uw familie dit voor u opdat u zich geen zorgen zou maken. Het is zeer onveilig in Afghanistan en elke Afghaan is in gevaar en

wil vertrekken. Als u moet terugkeren naar uw land van herkomst zal de bevolking van uw regio zeggen dat u een slecht persoon bent, dat u ongelovig bent en een alcoholist bent geworden.

Op 06/10/2020 verklaarde het CGVS uw volgend verzoek niet-ontvankelijk. Deze beslissing werd op 06/11/2021 ingetrokken door het CGVS.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw relaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en staat de beoordeling ervan vast. In het kader van uw derde verzoek oordeelde het CGVS dat u geen nieuwe elementen of feiten aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Aangezien u in het kader van uw huidig verzoek volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In casu kom ik tot de slotsom dat u géén dergelijke elementen naar voren brengt.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, m.n. dat u geviseerd werd door de taliban en dat u bij terugkeer naar uw regio in uw land van herkomst geviseerd zal worden door de bevolking omdat men zal denken dat u ongelovig bent en een alcoholist bent geworden. Het louter herhalen van uw verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke.

Uw advocaat stelt in zijn verzoekschrift ingediend tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS in het kader van uw huidig, vierde verzoek, dat u in het kader van uw tweede, derde én vierde verzoek weldegelijk een aantal nieuwe elementen heeft aangebracht, m.n. dat u zich heeft bekeerd tot het Christendom en u omwille van die reden een gevaar zal lopen bij een terugkeer naar Afghanistan. Er moet worden vastgesteld dat uw advocaat kennelijk een verkeerde lezing heeft van de verklaringen die u toen aflegde. Immers, in het kader van uw tweede verzoek stelde u (2de VIB DVZ pt. 18) dat uw dorpsgenoten u zullen doden omdat u in Europa geweest bent en zullen denken dat u bekeerd bent. In het kader van uw derde verzoek stelde u (3de VIB DVZ pt. 15) dat de mensen van uw dorp zeer strikt denken en u beschouwen als een ongelovige omdat u in Europa woont. In het kader van uw huidig verzoek stelde u (4de VIB DVZ pt. 19) dat de bevolking van uw regio zal zeggen dat u ongelovig bent. Nergens stelt u aldus

alszou u zich bekeerd hebben tot het christendom. Gevraagd naar uw religie verklaarde u ook steeds (2de – 3de – 4de VIB DVZ pt. 9) dat u een soennitische moslim bent.

Voorts stelt uw advocaat in zijn verzoekschrift dat u in het kader van uw derde verzoek een aantal nieuwe documenten neerlegde ter staving van uw relaas en hij van oordeel is dat het CGVS deze documenten ten onrechte naast zich neerlegde en eenvoudig weg stelde dat ze gemakkelijk kunnen zijn vervalst. Er moet worden opgemerkt dat het CGVS zich in het kader van uw derde verzoek inderdaad heeft uitgesproken over deze documenten en heeft geoordeeld dat dit geen elementen betroffen die de kans dat u op internationale bescherming in aanmerking zou komen aanzienlijk groter maakten. De commissaris-generaal ziet in het kader van uw huidige verzoek geen redenen om zijn oordeel te wijzigen. Overigens heeft het CGVS toen niet enkel gewezen op de hoge graad van corruptie die er in uw land van herkomst is waardoor er veel valse documenten in omloop zijn, maar ook dat sommige documenten flagrante tegenstrijdigheden bevatten met uw eerdere verklaringen alsook laattijdig werden ingediend zonder dat u hiervoor een ernstige reden kon geven.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud in het kader van uw vierde verzoek bij de DVZ plaatsvond d.d. 24/09/2020 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De

aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent in zijn verzoekschrift dat er in het kader van zijn tweede, derde en vierde verzoek om internationale bescherming een aantal nieuwe feitelijke elementen werden aangebracht die enkel middels het afnemen van een persoonlijk onderhoud kunnen worden geverifieerd op hun geloofwaardigheid. In het bijzonder gaat dit om het feit dat hij zich heeft bekeerd tot het christendom en het feit dat de situatie in de regio nog onveiliger is geworden dan voorheen. Verzoeker betoogt voorts dat het element met betrekking tot zijn bekering niet werd onderzocht door verweerder. Verzoeker is voorts van oordeel dat verweerder zijn nieuwe documenten ter staving van zijn relaas, met name een brief van de politie; een brief van het departement onderwijs; een brief van de inwoners van zijn dorp, zijn taskara en een video aangaande zijn afstudeerceremonie niet heeft onderzocht.

Hij meent dat de bewijswaarde van de nieuwe documenten kan worden geverifieerd door contact op te nemen met het Rode Kruis of door het afnemen van een nieuw persoonlijk onderhoud. Verzoeker citeert voorts uit M. Reneman “*EU Asylum procedures and the right to an effective remedy*” van 17 mei 2007, verwijst naar EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh e.a. t. België; EHRM 18 november 2014, nr. 52589/13, M.A. t. Zwitserland; en naar B. Gorlich “*Common burdens and standars: Legal elements in assessing claims to refugee status*” van 2003.

Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio in Afghanistan en citeert uit een niet nader vermelde bron.

Verzoeker vordert in hoofdde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en subsidiair om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog het volgend stuk bij zijn verzoekschrift:

- Human Rights Watch “*World report 2022, Afghanistan, events of 2021*” (stuk 2).

2.2.2. Op 21 februari 2023 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;

- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022.

Bij deze aanvullende nota voegt verzoeker ook de “COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<Acled) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal op 27 maart 2018 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Dit omdat verzoeker geen zicht bood op zijn levensomstandigheden en identiteit in Zerani. Verzoeker maakte evenmin aannemelijk dat hij betrokken was bij de oprichting van een eigen school. In beroep stelde de Raad in zijn arrest nr. 207 287 van 26 juli 2018 vast dat geen van beide partijen met toepassing van artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) heeft gevraagd om gehoord te worden binnen de vooropgestelde termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking. Bijgevolg werden beide partijen geacht in te stemmen met de in de beschikking opgenomen grond en werd het beroep van verzoeker verworpen.

Op 28 februari 2019 nam de commissaris-generaal in het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming de beslissing om de behandeling van dit verzoek te beëindigen omdat hij geen gevolg had gegeven aan het aangetekend schrijven waarin hij werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker heeft verder geen geldige reden meegedeeld om zijn afwezigheid te rechtvaardigen.

De commissaris-generaal besloot op 22 april 2020 tot de niet-ontvankelijkheid van verzoekers derde verzoek om internationale bescherming vermits er geen nieuwe elementen aan de orde waren, of door verzoeker werden aangebracht, die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij in aanmerking kwam voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot de eerdere verzoek(en) om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om

internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In zoverre een onderzoek van de door verzoeker aangevoerde middelen met zich zou meebrengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat verzoeker meent, niet bevoegd is.

De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het vierde verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen.

2.3.4. In het kader van het huidig vierde verzoek om internationale bescherming van verzoeker dient te worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw verwijst naar zijn eerder voorgehouden problemen met de taliban. Verder benadrukt hij dat de situatie in Afghanistan zeer onveilig is en dat hierdoor elke Afghaan in gevaar is. Verzoeker voegt nog toe dat de bevolking van zijn regio zal zeggen dat hij een “*slecht persoon*” is, dat hij ongelovig is en dat hij alcoholist is geworden (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 29 september 2020, vraag 16 en vraag 19).

Ter staving van zijn huidig verzoek legt verzoeker geen bijkomende documenten voor (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 29 september 2020, vraag 18).

2.3.5. Verzoekers huidig volgend verzoek wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard om volgende redenen:

(i) verzoekers huidig verzoek om internationale bescherming steunt op de motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken heeft uiteengezet;

(ii) uit het administratief dossier blijkt dat hij naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht met betrekking tot zijn verzoek. Verzoeker beperkt zich tot het verwijzen naar asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, met name dat hij gevisieerd werd door de taliban en dat hij bij terugkeer gevisieerd zal worden door de bevolking omdat men zal denken dat hij ongelovig is en een alcoholist is geworden; het louter herhalen van verklaringen volstaat echter niet;

(iii) wat betreft het feit dat verzoekers advocaat aanhaalt dat verzoeker zich heeft bekeerd tot het christendom en omwille daarvan gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan, moet worden vastgesteld dat verzoekers advocaat een verkeerde lezing van verzoekers verklaringen heeft gedaan. In het kader van verzoekers tweede verzoek meende verzoeker dat de dorpsgenoten hem zullen vermoorden omdat hij in Europa is geweest en ze zullen denken dat hij bekeerd is. In het kader van verzoekers derde verzoek stelde verzoeker dat de dorpsgenoten zeer strikt zijn en hem beschouwen als een ongelovige omdat hij in Europa woont. In het kader van het huidig verzoek stelde verzoeker dat de bevolking van zijn regio zal zeggen dat hij ongelovig is. Nergens stelt verzoeker aldus dat hij zich bekeerd zou hebben tot het christendom. Gevraagd naar zijn religie verklaarde verzoeker bovendien steeds dat hij een soennitische moslim is;

(iv) wat betreft het betoog dat de documenten ter staving van het derde verzoek niet werden onderzocht, dient te worden benadrukt dat het CGVS heeft geoordeeld dat dit geen elementen betreffen die de kans dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking zou komen aanzienlijk groter maakten. Het CGVS verwees naar de hoge corruptie aangaande documenten alsook dat sommige documenten flagrante tegenstrijdigheden bevatten met eerdere verklaringen van verzoeker alsook dat ze laattijdig werden ingediend zonder ernstige redenen; in huidig verzoek zijn er geen redenen om dit oordeel te wijzigen;

(v) verzoeker heeft geen elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming;

(vi) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen

die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld;

(vii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl. St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7.1. In zoverre verzoeker in dit kader aanvoert een aantal nieuwe feitelijke elementen te hebben aangehaald *“die enkel door verweerster geverifieerd kunnen worden op hun geloofwaardigheid, o.a. door het afnemen van een persoonlijk onderhoud”*, dient – daargelaten de vaststelling dat hij in dit verband verwijst naar elementen die hij heeft aangebracht in het kader van een vorig verzoek waarvoor de beslissing reeds definitief is geworden (*infra*) – vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker met dit betoog voorbijgaat aan de inhoud van artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het persoonlijk onderhoud niet plaatsvindt wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5ter, § 3 van de Vreemdelingenwet niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming.

Verder dient te worden vastgesteld dat uit de lezing van het administratief dossier *in casu* blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig vierde verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’ d.d. 29 september 2020). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het CGVS op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het CGVS niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien duidt verzoeker niet concreet wat hij tijdens een eventueel nieuw persoonlijk onderhoud dan wel had willen toevoegen of uiteenzetten. Evenmin toont hij aan dat, waar of op welke wijze dit van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing of op de beoordeling van het voorliggende verzoek om internationale bescherming. Hij beperkt zich er immers toe op algemene wijze te poneren dat verweerster tijdens zulk onderhoud de nieuw aangehaalde feiten had kunnen verifiëren op hun geloofwaardigheid.

Daarenboven had verzoeker de kans om ter zake de nodige toevoegingen te doen middels het voorliggende verzoekschrift.

2.3.7.2. Verzoeker wijst te dezen in het verzoekschrift op de nieuwe elementen die hij heeft aangebracht en de nieuwe stukken die hij voorlegt in het kader van zijn *“tweede, derde en vierde”* verzoek om internationale bescherming en doet daarbij gelden:

“1. Zoals reeds aangegeven, bracht verzoeker in het kader van zijn tweede, derde én vierde verzoek om internationale bescherming een aantal nieuwe, feitelijke elementen aan die enkel door verweerster geverifieerd kunnen worden op hun geloofwaardigheid, o.a. door het afnemen van een persoonlijk onderhoud.

Het gaat dan meer in het bijzonder om:

- *Het feit dat hij zich heeft bekeerd tot het Christendom en hij omwille van die reden een gevaar zal lopen bij een terugkeer naar AFGHANISTAN*
- *Het feit dat de situatie in de regio nóg onveiliger is geworden dat ze voorheen al was.*

In de bestreden beslissing stelt verweerster dat verzoeker 'recent' nog zou hebben verklaard dat hij soennitisch moslim zou zijn. Het interview waarop zij zich baseert dateert inmiddels van ruim 1,5 jaar geleden. Dit element werd dan ook niet eerder onderzocht door verweerster.

Verzoeker legde naast deze feitelijke elementen tevens een aantal nieuwe documenten neer ter staving van zijn relaas.

Verzoekster is van oordeel dat verweerster ook deze documenten ten onrechte naast zich neerlegde.

Het gaat dan meer in het bijzonder om:

- Een brief van de Politie die de problemen van verzoeker bevestigt
- Een brief van het departement onderwijs
- Een brief van de inwoners van zijn dorp
- Zijn taskarra
- Een video aangaande zijn afstudeerceremonie

Verweerster stelde eenvoudigweg dat deze documenten mogelijks vervalst zijn en dat het onmogelijk zou zijn om de authenticiteit van verzoeker te achterhalen.

Desalniettemin bevestigen ze zijn relaas.

Al deze elementen tezamen vormen minstens een begin van bewijs van zijn relaas en rechtvaardigen de heropening van zijn dossier.

Dit geldt eens te meer nu verzoeker nooit werd gehoord door verweerster aangaande zijn bekering.

Nochtans kan bewijswaarde van de nieuwe documenten door verweerster geverifieerd worden, bijvoorbeeld door contact op te nemen met het Rode Kruis, dat ook actief is in eigen land, of door het afnemen van een nieuw persoonlijk onderhoud waarbij de afkomst, de inhoud en de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker centraal staan.

Al deze elementen tezamen vormen minstens een begin van bewijs van zijn relaas en rechtvaardigen de heropening van zijn dossier.”

2.3.7.2.1. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker – behoudens zijn bekering tot het christendom – deze elementen en documenten in het kader van zijn tweede en derde verzoeken om internationale bescherming reeds onder de aandacht bracht, doch dat de commissaris-generaal in het kader van verzoekers derde verzoek om internationale bescherming oordeelde dat verzoeker hiermee geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam:

“Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Doorheen uw verklaringen was gebleken dat u geen zicht bood op uw levensomstandigheden in Zerani, namelijk op de beroepsactiviteiten van uw familie en uw eigen activiteiten. U slaagde er helemaal niet in aannemelijk te maken dat u het (...) had opgericht. Op basis van informatie die werd teruggevonden op uw facebookprofiel kon bovendien afgeleid worden dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw leefomstandigheden en uw contacten met uw familie en in uw regio en er kon zelfs vermoed worden dat u uw ware identiteit trachtte te verbergen. Gezien er geen geloof kon gehecht worden aan uw betrokkenheid bij het (...), was het evenmin geloofwaardig dat u omwille van uw activiteiten in verband met deze school vervolgd werd door de taliban. Bovendien werden ook nog enkele op zichzelf staande vaststellingen gedaan die de geloofwaardigheid van het door uw voorgehouden vluchtrelaas nog verder ondermijnden, zoals tegenstrijdigheden over de opeenvolgende dreigbrieven. Het beroep dat u aantekende tegen deze beslissing bij de RvV werd verworpen en u diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Uit de verklaringen die u aflegt en de documenten die u neerlegt in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming kan echter geen zo'n nieuw element weerhouden worden:

De documenten die u neerlegt en die verband houden met uw initieel vluchtrelaas dat u als oprichter van het (...) door de taliban werd vervolgd, namelijk de brief van de politie, de brief van het departement onderwijs en de verklaring van uw dorpsgenoten, zijn niet van die aard dat ze afbreuk zouden kunnen doen aan de voorgaande beoordeling van de door u geponeerde vrees voor vervolging. Wat deze bijkomende stukken betreft moet worden beklemtoond dat documenten enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas herstellen. Er dient ook opgemerkt te worden dat u enkel kopieën hebt neergelegd waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd dat in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en eender welk document eenvoudig tegen betaling kan worden verkregen. Hierdoor is de objectieve bewijswaarde van Afghaanse documenten reeds bijzonder relatief. Dit geldt des te meer voor het schrijven van uw dorpsgenoten en de verklaring van de politie die beiden duidelijk opgesteld werden op uw verzoek en aldus een gesolliciteerd

karakter vertonen. De bewijswaarde van de stukken die u toevoegt is gelet op deze bevindingen erg gering.

Daarbij komt nog dat twee van de nieuwe stukken die u neerlegt, namelijk de verklaring van uw dorpsgenoten en de verklaring van de politie, inhoudelijk een flagrante tegenstrijdigheid bevatten met uw eerdere verklaringen. Er wordt namelijk in vermeld dat het (...) in brand werd gestoken door de taliban en dat u na dit incident moest vluchten. U hebt geen enkele melding gemaakt van een brand in uw school door toedoen van de taliban. Nochtans legde u in het kader van uw eerste verzoek uitvoerige verklaringen af over de gebeurtenissen die tot uw vertrek uit Afghanistan geleid hebben (CGVS, gehoorverslag eerste procedure internationale bescherming, pg 21 en volgende). Toen u gevraagd werd of de school nog actief was toen u vertrok, verklaarde u dat de school volledig afgesloten werd na de vondst van het lichaam van Khalid, dat u erna vertrokken bent en dat u niet wist wat er nadien met de school gebeurd was (CGVS, gehoorverslag eerste procedure internationale bescherming, pg 24). Dat uw dorpsgenoten en de politie dan schrijven dat brand gesticht werd in uw onderwijsinstituut door de taliban en dat u daarna vertrok, is dan ook hoogst opmerkelijk en illustreert eens te meer dat er aan uw vluchtrelaas geen enkel geloof kan gehecht worden. Bovendien toont dit aan dat u er kennelijk niet voor terugdeinst bedrieglijke stukken neer te leggen ter staving van uw verzoek in een poging het CGVS opzettelijk te misleiden, hetgeen uw algehele geloofwaardigheid nog verder ondergraaft.

Wat de verklaring van de politie betreft, dient nog vastgesteld te worden dat u dit stuk laattijdig hebt aangebracht. De verklaring dateert van 12 juli 2018 en toch hebt u deze niet neergelegd bij uw tweede verzoek. U verklaarde toen over nieuwe documenten te beschikken die u al vijf maanden zou hebben, maar u had ze niet bij. Het is niet ernstig te noemen dat u voor een tweede maal om internationale bescherming verzoekt, maar u de nieuwe stukken waar u over beschikt simpelweg niet bij hebt wanneer u bij de DVZ langs gaat voor uw interview. U hebt er dan vervolgens voor gekozen om de uitkomst van uw tweede verzoek in België niet af te wachten en naar Frankrijk te vertrekken. Van een persoon die verklaart op basis van nieuwe documenten opnieuw om bescherming te verzoeken mag verwacht worden dat hij deze stukken onverwijld overmaakt aan de asielinstanties en dat hij zelf interesse zou vertonen in zijn tweede procedure en deze procedure dus zou opvolgen. U bent manifest in gebreke gebleven op deze punten. Uw persoonlijk gedrag tast derhalve uw vrees voor vervolging aan. U hebt het stuk van 12 juli 2018 dan pas voor het eerst neergelegd bij uw derde verzoek in juni 2019. Dezelfde opmerkingen kunnen gemaakt worden bij het attest van het departement onderwijs van de provincie Nangarhar. Dit stuk dateert van 6 juni 2018 en kon u dus ook al eerder hebben neergelegd. Inhoudelijk moet aangestipt worden dat het attest van het departement onderwijs uw naam niet vermeldt. In het attest wordt enkel aangegeven dat het (...) geopend werd 8 jawza 1394 (29 mei 2015) en onder welk nummer het instituut geregistreerd werd bij het departement onderwijs. Uit dit document kan hoe dan ook niet opgemaakt worden dat u persoonlijk betrokken was bij de oprichting van deze school.

Aangaande uw verwijzing naar een video van uw afstudeerceremonie aan de universiteit betreft en het misverstand dat er zou geweest zijn met de tolk in verband met de kostprijs van uw opleiding, dient opgemerkt te worden dat uw studies aan de Aryana universiteit in Jalalabad op zich niet betwist werden door het CGVS. Deze video, waar u enkel naar verwijst, maar geen concrete link aanbrengt, en uw opmerking over een misverstand bij de vertaling, wijzigt dan ook niets aan de voorgaande beoordeling van uw vrees. (...)

Naast de aanvullende verklaringen en stukken ter staving van uw initieel vluchtrelaas, legt u ook enkele nieuwe verklaringen af. U haalt aan dat de mensen van uw dorp zeer strikt denken en dat zij u allemaal als een ongelovige beschouwen omdat u in Europa woont. Ze beschuldigen u van allerlei zaken zoals het drinken van alcohol en andere slechte dingen. U kwam dit te weten door contacten via Facebook. Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt en dit omwille van meerdere redenen.

Aangezien uw algehele geloofwaardigheid reeds in ernstige mate is ondergraven, kan aan deze bijkomende verklaringen niet zonder meer geloof gehecht worden. U verklaart dat u te weten kwam dat uw dorpsgenoten u als een ongelovige beschouwen via Facebook. U legt echter geen enkel bewijsstuk neer dat deze bewering kan ondersteunen, zodat het louter bij blote beweringen blijft die u op geen enkele manier concretiseert. Deze blote beweringen lijken dan ook nog eens te klemmen met uw voorgaande verklaringen over uw dorpsgenoten. In het kader van uw eerste verzoek verklaarde u namelijk dat de mensen van uw dorp en de maliks (dorpsouderen) uw school steunen. Ze vonden het een goed initiatief dat hun kinderen bij u les konden volgen (CGVS, gehoorverslag eerste procedure, pg 21). Ze spraken dus hun steun voor u uit, hoewel u Engelse taallessen en computerlessen zou aangeboden hebben. Er zouden op uw school ook mannelijke leerkrachten les gegeven hebben aan meisjes. Deze elementen vormden een struikelblok voor de taliban die uw school als een westers initiatief beschouwden en meenden dat uw activiteiten ingingen tegen de regels van het geloof en tegen de islam (CGVS, gehoorverslag eerste procedure, pg 21). Uit uw eerdere verklaringen blijkt dan ook allerm minst dat uw dorpsgenoten uiterst conservatief of strikt religieus zouden zijn, zoals u nu wil laten uitschijnen. Zij stonden

immers wel open voor een school waar Engels kon geleerd worden, waar computerlessen gegeven werden en mannelijke leerkrachten aan meisjes les gaven. Zelfs na tegenkanting van de taliban, waarbij de taliban u letterlijk zegden dat uw activiteiten wezen op een westerse cultuur en manier van leven, bleven de dorpsouderen en uw dorpsgenoten uw onderwijsinstituut steunen en spoorden ze u aan om de school open te houden. Bijgevolg komt het nu onwaarschijnlijk voor dat uw dorpsgenoten u nu allemaal zouden beschouwen als een ongelovige omdat u in Europa woont. Uw verklaring over de problemen die u vreest te krijgen met uw dorpsgenoten omdat zij u als een ongelovige zouden beschouwen, staat daarenboven in schril contrast met de brief die u zelf neerlegt teneinde uw vluchtrelaas te staven. Er kan redelijkerwijs niet ingezien worden waarom uw dorpsgenoten u enerzijds zouden beschuldigen van allerlei zaken en u allemaal als ongelovige zouden beschouwen omwille van het feit dat u in Europa woont en anderzijds u zouden willen steunen door voor u een verklaring op te stellen en deze te laten ondertekenen door heel wat dorpsgenoten.

In het kader van uw eerste verzoek is gebleken dat u geen zicht bood op uw reële situatie in uw land van herkomst en dat u manifest ongeloofwaardige verklaringen aflegde over uw netwerk in Afghanistan. Daarnaast hebt u zoals gezegd niet aannemelijk weten te maken dat uw dorpsgenoten werkelijk zeer strikt zouden denken, met andere woorden zeer conservatief zouden zijn. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u geen zicht biedt op de concrete reële situatie waarin u zou terecht komen bij terugkeer naar Afghanistan, terwijl net dit van groot belang is om een eventueel risico op problemen omwille van een verblijf in een westers land te kunnen inschatten. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt namelijk dat zeker niet elke Afghaanse burger die vanuit een westers land terugkeert naar Afghanistan problemen krijgt louter omwille van het feit dat hij in het buitenland verbleven heeft. Het potentiële risico op problemen hangt sterk samen met de identiteit en het persoonlijk gedrag van de teruggekeerde en of deze bijvoorbeeld al dan niet openlijk stelling inneemt tegen de islam of openlijk ingaat tegen Afghaanse tradities of gedragscodes. De mate waarin de teruggekeerde zich opnieuw succesvol kan aanpassen aan de gemeenschap waarin hij terug komt hangt af van individuele factoren zoals het netwerk in Afghanistan. Ook de heersende normen binnen de gemeenschap waarin een teruggekeerde terecht komt zijn een belangrijke factor. Zo kan er bijvoorbeeld een verschil bestaan tussen personen die terugkeren naar een grootstedelijke omgeving of een rurale omgeving, of naar een door de overheid dan wel door de taliban gecontroleerd gebied.

Voorts blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u zich daadwerkelijk bekeerd zou hebben, dat u openlijk afstand zou nemen van de islam of dat u bijvoorbeeld islamitische gedragsregels niet zou respecteren. U maakt geen diepgewortelde 'westerse' of niet-islamitische overtuigingen kenbaar. Uit niets blijkt dat u effectief verwesterd zou zijn of dat u zich niet meer zou kunnen houden aan de wetten, regels en gebruiken in Afghanistan omwille van een fundamentele wijziging in uw persoonlijke overtuigingen. Het loutere feit dat u in Europa verblijft sinds enkele jaren zonder uw persoonlijke vrees daaromtrent in concreto aannemelijk te maken, is onvoldoende om aan te tonen dat u bij terugkeer naar Afghanistan ernstige problemen zou krijgen omdat u in het westen hebt verbleven en kan niet als een nieuw element beschouwd worden dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

(...)

De door u neergelegde taskara wijzigt niets aan bovenstaande vaststellingen. Aan dit document kan om de hierboven reeds vermelde redenen - corruptie en fraude met Afghaanse documenten en de vaststelling dat u er niet voor terugdeinst bedrieglijke documenten neer te leggen - slechts een beperkte bewijswaarde worden toegeschreven en vormt derhalve slechts een voorzichtige indicatie van uw identiteit en nationaliteit, maar ook niet meer dan dat."

Verzoeker kan zijn onderhavige verzoekschrift en verzoek om internationale bescherming niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de tijdens zijn vorige verzoeken, *in casu*, zijn derde verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen en beoordeling. Verzoeker diende tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal geen beroep in bij de Raad, zodat deze als vaststaand moet worden beschouwd. De Raad onderstreept in dit verband opnieuw dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van het eerdere verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief

dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.7.2.2. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat hij tot het christendom is bekeerd en dit niet werd onderzocht door de commissaris-generaal aangezien hij zich baseert op een interview van ruim 1,5 jaar geleden, dient te worden vastgesteld dat verzoeker noch in het kader van zijn huidig volgend verzoek, noch in het kader van zijn voorgaande verzoeken heeft aangehaald te zijn bekeerd tot het christendom, doch dat verzoeker daarentegen steeds heeft aangegeven een soennitisch moslim te zijn (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 24 september 2020, vraag 9). Bovendien stelt de Raad vast dat hoewel verzoeker op de DVZ erop werd gewezen dat het essentieel is om alle nieuwe elementen aan te brengen, verzoeker zijn beweerde bekering niet heeft opgeworpen (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 29 september 2020, vragen 16, 17, 19, 20); ook niet toen hem werd gevraagd of hij nog iets wilde toevoegen aan zijn verklaringen (*ibid.* vraag 23). Dat de commissaris-generaal hem over dit aspect niet heeft ondervraagd, kan dan ook bezwaarlijk als een dienstig verweer worden weerhouden. In de bestreden beslissing wordt terecht overwogen: *"Er moet worden vastgesteld dat uw advocaat kennelijk een verkeerde lezing heeft van de verklaringen die u toen aflegde"* en dat verzoeker zelf enkel vermeld heeft dat de bevolking van zijn regio zal zeggen dat hij ongelovig is omdat hij in het buitenland verbleven heeft.

2.3.7.2.3. In de mate verzoeker er in het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming opnieuw op aanstuurt dat zijn verblijf in het westen een invloed kan hebben op zijn terugkeer naar Afghanistan (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 29 september 2020, vragen 16 en 19), wordt het volgende opgemerkt.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"*— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke

en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken. (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *"Guidance Note"* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *"Afghan nationals perceived as 'Westernised'"*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu herhaalt verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek dat de bevolking van zijn regio van herkomst zal zeggen dat hij een “slecht persoon” is, dat hij ongelovig is en dat hij alcoholist is geworden (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 29 september 2020, vraag 16 en vraag 19). Verzoeker laat evenwel na van deze beweringen enig bewijs bij te brengen. Te meer daar in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat verzoeker geen zicht bood op zijn reële situatie in zijn land van herkomst, hij bovendien niet aannemelijk maakte dat zijn dorpsgenoten strikt zouden denken en de brief die hij voorlegde in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming in schril contrast staat met deze beweringen.

Verzoeker verklaart voorts dat hij op jonge leeftijd naar België is gekomen voor de veiligheid (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 29 september 2020, vraag 16). De Raad merkt te dezen op dat verzoeker, die momenteel 32 jaar oud is en volgens zijn verklaringen Afghanistan op 25-jarige leeftijd heeft verlaten, gelet op het voorgaande nalaat om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker in Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de in Afghaanse vigerende wetten, regels en gebruiken en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker heeft ook nog een netwerk in zijn regio van herkomst, met wie hij nog in contact staat (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 29 september 2020, vraag 21).

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk dat zou kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aangeeft dat er in zijn hoofdte heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

2.3.7.3. Verzoeker refereert vervolgens in het verzoekschrift aan de machtsovername door de Taliban en de impact op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, waartoe hij citeert uit landeninformatie die tevens de socio-economische en humanitaire situatie aanraakt (verzoekschrift, stuk 2).

2.3.7.3.1. De Raad stelt met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij hierbij volhardt in zijn verklaringen die reeds in het kader van zijn vorig verzoek ongeloofwaardig werden bevonden en waarvoor de beslissing thans definitief is geworden en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

Wat betreft de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Daargelaten de vraag of hij daar werkelijk uit afkomstig is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker voert geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. De informatie die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift (stuk 2) ligt immers in dezelfde lijn als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vordert om het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET